Бачиш: між трав зелених,
як грудочки, пташата...
Станьмо ось тут навшпиньки
спокій їх берегти.
Може, не зможу батьком –
стану їм старшим братом;
будь їм, маленьким, сірим,
просто сестрою ти…

Кажеш, що не зумієш,
не маєм любові й хисту…
Що ти?! А руки?! Серце?!
Куди заховати їх?!
Яструб-розбійник свисне
раптом над беззахисними,
ляже на нашу совість
за нашу байдужість гріх…

Треба в житті любити
гаряче і багато:
сонце, дощі зернисті,
дороги в пилу,
траву!
… Бачиш: в гнізді малому,
як грудочки, пташенята,
немічні ще, невміло ворушаться
і живуть!..